

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
JOSEP MARIA FLORES,
LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP MARTINOY,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ;** Europa-Món, **PILAR ESTEBAN;**
Economia, **JOAN ARMENGOL;** Opinió, **TONI BROSA;**
Societat, **CARLES SABATÉ;** Cultura, Espectacles, **JAUME VIDAL;** Comunicació, **GEMMA BUSQUETS;** Disseny,
MANEL CASTILLA; Fotografia, **ROBERT RAMOS;**
Documentació, **CARME TORNIS;** Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **JORDI PALMER;**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer resenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**CARTA OBERTA A JAUME SOBREQUÉS
A PROPÓSIT DE VIVES I BOADELLA**

Jaume Comellas

Professor de periodisme cultural a la UPF

Una inoportuna comparació

Benvolgut amic: Acabo de llegir el teu article publicat avui dia 10 de març amb el títol de "Vives i Boadella a Madrid". I d'antuvi he de manifestar-te que m'ha produït una gran tristesa per qüestions de fons i de forma.

DE FONS PERQUÈ DEFENSES una posició que, des del coneixement profund del tema que tinc, només puc qualificar de frívola i de mancada de rigor. Tristesa pels molts que poden sentir-se ofesos per la consideració que et mereix Boadella; i aquí hi van tant companys de professió seva –està molt i molt ben documentat–, com meva que va ser durant molts anys –periodista teatral i crític–: el mateix crític de l'Avui va ser, ell sí, proscrit per Boadella d'una estrena de l'espectacle *Els virtuosos de Fontaineblau*, en una interpretació molt *sui generis* del concepte *llibertat d'expressió*, com aquell qui diu quatre dies després que molts de la família teatral catalana s'haguessin jugat per la seva llibertat, d'expressió i personal, energies i fins i tot alguns el tipus. Tristesa finalment per la molt estimable figura del mateix Amadeu Vives, a qui has posat en un sac que de cap de les maneres li pertoca. I tris-

tesa de forma perquè el teu article mostra un insistit deix d'autoinculpació –de Catalunya, és clar–, que no resulta de cap de les maneres acceptable.

IGUALAR EN EL CONCEPTE "proscrit" Vives i Boadella –en el cas de Flotats ja hi estaria més d'acord– constitueix un error absolut. Bàsicament perquè les causes del seu abandó de Catalunya van tenir unes formes radicalment diferents. A Vives ningú no el va proscriure; simplement va anar a desenvolupar el seu ofici allà on hi havia les millors condicions per fer-ho, però sense mai no fer cap retret a Catalunya i ni deixar cap rastre d'enemistat i fregadís afectiu; tot el contrari. Molt tot el contrari, cal que quedi ben clar.

I, PER TANT, DE FORMA totalment oposada a Boadella, que tampoc ningú no va proscriure; com Vives va anar allà on podia desenrotllar de la millor manera la seva feina; de la seva manera, és clar, però deixant el rastre d'un reguitzell d'actuacions èticament més que discutibles –te'n podria explicar un pou, benvolgut amic–, amb la inevitable conseqüència d'un rosari de víctimes. El mateix conseller Mascarell te'n podria informar. Ahora ence-

SALVADOR ANTON

"Igualar en el concepte «proscrit» Vives i Boadella –en el cas de Flotats ja hi estaria més d'acord– constitueix un error absolut"

ponen de cap de les maneres. I al mateix temps comportaria revifar massa llagues doloroses que encara nafren molts cossos honestos de la professió i de la nostra societat. I que quedi clar; això no té res a veure amb el fet d'impedir que l'espectacle de què parles sigui gaudit a Catalunya, si tal com indiques té les moltes virtuts que hi has trobat. I, tampoc, admet, per diametralment oposat, comparar la situació amb les aventures dels que en el tardofranquisme havíem d'anar a Ceret o Perpinyà per veure meravelles com *El gran dictador*, de Chaplin, o *San Michele aveva un gallo*, dels germans Taviani. Compte amb el recurs a la demagogia, matèria en la qual el nostre protagonista és un mestre consumat.

ment el sofre d'un declarat odi al seu país, que només cal comprovar a les hemeroteques.

NO, AMIC SOBREQUÉS, a Boadella ningú no l'ha proscrit: l'ha proscrit una teranyina d'inconseqüències ètiques personals massa espessa i entorto-

lligada i de molt difícil retorn. Oimés, és clar, si ara per ara ell no ha manifestat cap mena d'interès en el compte enrere. Proposar com apuntes que la reconciliació s'origini aquí, o des d'aquí, per una part suposa acceptar uns mínims de culpabilitat que no corres-

Radiografies de mandarins

Jordi Mercader

Periodista

Una radiografia és una fotografia sense artificis del que som per dins; i un mandarí és un home de poder amb uniforme de gala. Des de sempre s'ha escrit, i molt, dels polítics, de com

han d'actuar i de com s'han de presentar davant la ciutadania, de la gesticulació i la cerimònia apropiades per a l'èxit de la seva empresa. Un dels textos més famosos va ser el *Breviarium Politicorum Secundum Rubricas Mazarinicas* en el qual el cardenal Mazzarino recomanava als prínceps utilitzar una màscara de pergamí de dues cares per fer bé la seva feina. Ara, en el seu llibre *Els man-*

darins, el periodista Rafael Nadal fa una cosa poc habitual: despullar alguns dels nostres homes de poder de tota parafernàlia professional i practicar-los veritables radiografies literàries per presentar-los tal com son. Deia Pla que els periodistes no sabem res i que les poques coses que sabem no les podem explicar. Nadal demostra que els bons periodistes sí que saben coses i sí que saben

explicar-les; però per gosar portar la contrària a l'homenot de Llofriu s'ha de ser com ell, detallista, bon escoltador i enemic dels excessos literaris. Els retrats de mandarins amb què Nadal debuta a la literatura són el resultat de l'observació pura de certs polítics que ha tingut el gust i l'obligació de conèixer, deixada reposar per després depurar i destil·lar fins a deixar emergir només l'es-

sència de la personalitat que hi ha darrere del personatge públic. Aquests relats curts corresponen a descripcions meticuloses de moments molt concrets viscuts amb els mandarins, de les quals obté perfils molt definits i extraordinàriament il·lustradors del retratat. La representació de la política no ha canviat gaire des que els primers ministres disfressats de cardenals escrivien breviaris

per als seus prínceps, ni sembla que aquesta tradició presenti símptomes de canviar a curt termini. Més aviat al contrari, la democràcia audiovisual ha fomentat els cursos de teatre i la venda de màscares entre els alumnes de la política. Desconec com es deuen haver pres els mandarins la divulgació de les seves radiografies obra del doctor Nadal, però tinc la impressió que no els perjudiquen gens ni mica. Un mandarí despul·lat és més proper a la resta de ciutadans que quan actua a l'escenari. I d'això deu tractar la política, de proximitat.